

kunne naa videre frem. Beløbet var oprindeligt bevilget for 2 eller 3 Aar, jeg huster ikke rigtig hvilket, men det blev staaende paa Finansloven, og i Finansaaret 1887—88 forhøjedes det til 400,000 Kr., altsaa med 100,000 Kr. af den Grund, som vi hørte anført af den højtærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Vardensflet), nemlig at Omreguleringen medførte, at hvis man vilde opretholde den samme Understøttelse for Lærerne som tidligere, maatte man gaa med til en saadan Forhøjelse. Nu i Fjor forhøjedes Beløbet yderligere med 100,000 Kr. til 500,000 Kr. Grunden var da i hvert Fald for mange den, at Forholdet nu ved Oprettelsen af flere Skolelærerembeder efterhaanden atter var blevet forrykket — altsaa noget analogt med, hvad der skete i 1887—88 — og for nogles Vedkommende sikkert tillige med det for Dje, at vi stod jo over for en nær Omregulering af Forholdet og over for Udgifterne til snart at faa en Omordning af Lærernes Lønningsforhold i det hele. Nu hører vi, at der skal finde en Omregulering Sted om et Aars Tid eller faa, og mig forekommer det ganske vist, at da man næppe kan sige, at der er foregaaet nogen væsentlig Forandring i Skolelærernes Forhold fra i Fjor til i Aar, saa vil der være Anledning til at vente, indtil Omreguleringen har fundet Sted, med at se, hvad der bør gøres. Endvidere bør det ikke tabes af Sigte, at der foreligger et Lovforslag, som blandt andet ogsaa indeholder Bestemmelser om Skolelærernes Lønning her i Tinget, og at vi ingenlunde have opgivet Haabet om, at der kan komme noget ud af dette Forslag. Det synes derfor at være korrekt, at man nu udstemmer denne Forøgelse, som ensidig er bleven sat ind fra det andet Tings Side.

Medens jeg er ved den højtærede Kultusministers Budget, skal jeg tillade mig at omtale et specielt Punkt eller rettere gøre et Spørgsmaal til Ministeren. Vi saa nede i det andet Ting, at den højtærede Indenrigsminister havde en Debat med Medlemmerne af Udvalget med Hensyn til en Bevilling, der var ydet til en Proprietær Krarup, der skulde udgive en Landbrugets Historie. Denne Bevilling, der vist har været givet siden 1890 med et Beløb af 2,000 Kr. aarlig som Honorar og 800 Kr. i Rejseudgifter, blev nedsat, idet man borttog de 800 Kr. Det forekommer mig, at det andet Ting er gaaet noget haardt til Værks i dette Tilfælde, men i øvrigt maa jeg erkende, at jeg finder det ganske i sin Orden, at naar der gives Bevillinger af den Slags, paa disse Tingene paa at søge de for-

nsdne Oplysninger hos den vedkommende Minister om, hvorledes det gaar med det Værk, og om man bør blive ved at yde Beløbet. Men det forekommer mig tillige, at der havde været mere Anledning til, om man nede i det andet Ting havde undersøgt, hvorledes det hænger sammen med et andet Værk, der blev givet en Bevilling til samtidig med, saa vidt jeg huster, at Bevillingen blev givet til Krarup, og det saa meget mere, som det saa at sige er noget, der ligger inden for vore egne Døre. Der blev nemlig i Finansaaret 1890—91 givet en Bevilling paa 1,600 Kr. til Rigsdagens Bibliotekar til Udarbejdelse og Udgivelse af et personalhistorisk Arbejde angaaende samtlige Rigsdagsmænd fra 1848, det var første Beløb af en 3-aarig Bevilling, altsaa paa i alt 4,800 Kr. Da de 3 Aar vare forløbne, blev Bevillingen forlænget endnu paa 2 Aar af Hensyn til, at Arbejdet var mere omfattende, end oprindeligt antaget. Senere er det, saa vidt jeg kan se, forsvundet af Finansloven, men Værket have vi ikke set noget til endnu, og jeg vil derfor tillade mig at spørge Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet, om han ikke vilde oplyse Tinget om, hvorledes det staar med dette Værk, jeg tvivler ikke om, at naar vi saa disse Oplysninger, ville vi finde alt i den skønneste Orden, men det forekommer mig at være rigtigt, at Oplysningerne gives offentlig, fordi der føres Tale om, hvorledes vi forholde os med Bevillinger inden for Rigsdagens egne Døre af denne Bestaaenhed.

Der staaer endnu tilbage at gøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den højtærede Krigsministers Budget. Det andet Ting har i særdeles Grad været haardt over for dette Budget og nedsat det ganske betydeligt. Efter hvad vi hørte af den højtærede Minister, paataenter han da ogsaa at optage nogle af Beløbene igen, men paa langt nær ikke det, som er nægtet nede i det andet Ting. Jeg tror, det bør paastones, at den højtærede Minister har været saa moderat, men jeg tror paa den anden Side ogsaa, at det høje Ting bør støtte den højtærede Minister i, at Budgettet ikke bestaaes i den Grad, som Tilfældet har været. Jeg skal ikke i Enkeltighederne gaa ind paa disse Bevillingpunkter allerede af den Grund, at jeg ikke er i Stand til at overse, hvad der absolut bør gives, og hvad der ikke bør gives, men jeg skal dog fremhæve et Par enkelte Punkter, hvor det forekommer mig, at det andet Ting saa haandgribeligt har taget fejl, at enhver Lægmænd maa kunne forstaa, at det er